ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ἡ μαρκησία Λατοῦρ Μεσνίλ, μητέρα τῆς νεαρᾶς καὶ ὡραιοτάτης Ἰωάννας Βεραντζὲρ Δελατοῦρ Μεσνίλ, ἐπιθυμεῖ νὰ παντρέψῃ τὴν κόρη της, ὅσο εἶνε ἄκομα ζαντανή, γιατὶ νοιώθει τὸν ἑαυτό της ἀρκετὰ γερασμένο πειά. Ὀνειροπολεῖ γιὰ τὴν κόρη της ἕνα σύζυγο πλούσιο, πιστὸ καὶ ἀροσιωμένο. Ἡ Ἰωάννα εἶνε ὀνειρωδῶς ὡραία, γλυκειά, καλόκαρδη, ἀθῶα σὰν ἄγγελος. Πολλοὶ νέοι τὴν τριγυρίζουν, μὰ ἡ μαρκησία διστάζει, ὡς ποὺ τέλος ὁ ἰδανικὸς γαμβρὸς δὲν ἀργεῖ νὰ βρεθῇ. Εἶνε ὁ πολυεκατομμυριοῦχος βαρῶνος Μωρεσκάν. Εὐχαριστημένη γιὰ τὴν ἐπιτυχία της ἡ μαρκησία, παίρνει τὴν Ἰωάννα στὴν κάμαρή της καὶ τῆς ἀναγγέλλει τὸ εὐχάριστο νέο. Ἡ Ἰωάννα ὅμως χλωμιάζει, ταράσσεται καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της. Κατάπληκτη ἡ μαρκησία ζητᾶει νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. Ἡ Ἰωάννα τῆς ἐκμυστηρεύεται τότε ὅτι ἀγαπᾶει παράφορα ἕνα νέο τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε τ' περασμένο καλοκαίρι στὴν ἐξοχή. Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε προσβεβλημένος ἀπὸ φυματίωση, μὰ αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὴν Ἰωάννα νὰ τὸν λατρεύῃ καὶ νὰ μὴ θέλῃ ν' ἀκούσῃ τίποτε γιὰ γάμο.

Ἡ μαρκησία δὲν ἀπογοητεύεται. Ἐλπίζει ὅτι ἡ Ἰωάννα θ' ἀλλάξῃ γνώμη καὶ πράγματι, ὅταν ὁ κ. Μωρεσκὰν τοὺς κάνει τὴν πρώτη ἐπίσκεψη, ἡ κόρη τὸν βρίσκει ἀρκετὰ συμπαθητικό. Θέλοντας δὲ νὰ τοῦ πῇ τι,ν ἀλήθεια καὶ νὰ μὴν τὸν ἀφίσῃ νὰ ἐλπίζῃ μάταια, τοῦ ἀποκαλύπτει τὸ τρυφερό της μυστικό. Ὁ Μωρεσκάν, συνεννοημένος με τὴν μητέρα της, προσποιεῖται τὸ λυπημένο καὶ μιλᾶει μὲ συμπάθεια γιὰ τὸ αἴσθημά της, πράγμα ποὺ κάνει τὴν Ἰωάννα νὰ τὸν ἐκτιμήσῃ περισσότερο. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Μαρκησία λαμβάνει μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ χωριὸ στὸ ὁποῖο μένει ὁ ἀγαπημένος τῆς κόρης της, διὰ τῆς ὁποίας τὴν πληροφοροῦν ὅτι ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς νέος ἀπέθανε. Ἡ Ἰωάννα δὲν ξέρει τίποτε σχετικῶς... Καὶ ἡ μητέρα της ἀποφασίζει νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ, μιὰ ὥρα γρηγορώτερα, τὸ θλιβερὸ μυστικό...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ μαρκησία ἀγκάλιασε τὴν Ἰωάννα σφιχτό, κι' ἄρχισε νὰ φιλῇ τὰ μαλλια της, λέγοντας :

— Ἀθῶο μου παιδί !... Μὴν κάνεις ἔτσι... Κάθε σου δάκρυ πέφτει σὰν ἀναλυτὸ μολύβι στὴ φτωχή μου καρδιά !... Παρηγορήσου... Ἔπρεπε νὰ τὸ περμένῃς τὸ μοιραῖο αὐτὸ τέλος, παιδί μου... Μὴν κλαῖς... Εἶσαι νέα, εἶσαι ὡραία... Σφίξε τὴν καρδιά σου, σκεψου ψυχραιμα... Ἔχεις μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη μπροστά σου... Ναί, εἶνε θλιβερὸ νὰ χάνῃ κανεὶς ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾶει. Θὰ στέλουμε λουλούδια στὸν τάφο τοῦ δύστυχου αὐτοῦ νέου...

Ἡ Ἰωάννα δὲν πρόσεχε στὰ λόγια τῆς μητέρας της. Εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπό της στὸ στῆθος της κ' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα. Δυνατὰ ἀναφυλητὰ τίναζαν τὸ ντελικάτο της κορμί. Λόγια πόνου κι' ἀπελπισίας ξέφευγαν ἀπ' τὸ στόμα της :

— Ἀγαπημένε !... ἀγαπημένε μου !... Ζῶρζ, λατρεία μου !... Χρυσέ μου !... Χρυσάφι μου !... Γιατὶ νὰ μὴ μοῦ γράψῃς... Γιατί ;... Θᾶτρεχα κοντά σου, θὰ σὲ γιάτρευα μὲ τὰ χάδια μου, χρυσέ μου... φτωχέ μου Ζῶρζ, φτωχέ μου Ζῶρζ, καρδοῦλα μου !...

Ἡ μαρκησία εἶχε κατασυγκινηθῆ. Δὲν φανταζόταν ὅτι ἡ Ἰωάννα ἀγαποῦσε τόσο παράφορα τὸν νέο ἐκεῖνο. Ὑπέθετε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο ἐπιπόλαιο, νεανικὸ αἴσθημα... Γι' αὐτὸ ἀνησύχησε ὑπερβολικὰ βλέποντας τὴν λύπη καὶ τὴν ἀπελπισία τῆς Ἰωάννας. Ἔπρεπε νὰ τὴν παρηγορήσῃ μὲ κάθε τρόπο... Ἂν τῆς ἀρρώσταινε ;...

Ἀγκάλιασε τὴν κόρη της, φιλῶντας την μὲ τὸ ἀληθινὸ ἐκεῖνο πάθος μᾶς μητέρας ποὺ ὑποφέρει γιὰ τὸν πόνο τοῦ παιδιοῦ της.

— Μὴν κάνεις ἔτσι, Ἰωάννα μου, τῆς ἔλεγε· μὴν κάνεις ἔτσι γιατὶ θἀρρωστήσης... Ἔλα, κορίτσι μου, ἡσύχασε λίγο... τὰ κλάμματα δὲν ὀφελοῦν σὲ τίποτε... Ἡσύχασε... Ἡσύχασε...

Ἡ Ἰωάννα ὅμως δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ ἡσυχάσῃ, οὔτε καὶ νὰ σκεφθῇ. Οἱ λυγμοί της τὴν ἔπνιγαν, τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάγουλά της κι' ὅλο της τὸ κορμὶ τιναζόταν ἀπὸ σπασμούς. Ἔκρυψε τὸ κεφάλι της μέσα σ' ἕνα μαξιλάρι τοῦ καναπὲ ψιθυρίζοντας, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς θρήνους της :

— Ἄχ ! μητέρα, μητέρα !... Νᾶξερες πόσο τὸν ἀγαποῦσα... Ὦ, ἐσὺ δὲν ἤξερες τὴν ἀγάπη μου... Ἐνόμιζες πὼς εἶνε κανένα αἴσθημα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ σβύνουν σύντομα... Ὦ, δὲν θὰ τὸν ξεχάσω ποτέ... Θὰ φυλάω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ τὴν ἀνάμνησί του σὰν κάτι ἱερό...

Ἡ μαρκησία δὲν ἤξερε πῶς νὰ παρηγορήσῃ καὶ πῶς νὰ γαληνέψῃ τὴν κόρη της. Ἤτανε τόσος ὁ πόνος τῆς Ἰωάννας, ὥστε φοβόταν μήπως τῆς ἔρθει καμμιὰ νευρικὴ κρίσις ἢ καμμιὰ λιποθυμία.

— Ἰωάννα μου, τῆς εἶπε, ἔλα νὰ πᾶμε στὸ δωμάτιό σου... Πρέπει ν' ἀναπαυθῆς λίγο, πρέπει νὰ πέσῃς στὸ κρεββάτι σου... Μὴν κλαῖς, παιδί μου... Δὲν ξέρεις πόσο κακὸ μοῦ κάνουν τὰ δάκρυά σου... Νοιώθω τὸν πόνο σου καὶ τὸν συμμερίζομαι, μὰ σκέψου καὶ σὺ τὸν πόνο ποὺ αἰσθάνεται μιὰ μητέρα βλέποντας τὴν μονάκριβη, τὴν πολυαγαπημένη της κόρη νὰ κλαίῃ ἔτσι... Λυπήσου με, λυπήσου με, παιδί μου, καὶ πάψε νὰ κλαῖς... Συλλογίσου κ' ἐμένα ποὺ θὰ τρελλαθῶ, ἂν πάθης ἔστω καὶ τὸ παραμικρό...

— Παιδί μου !... Ἀγαπητό μου παιδί !...

Ἡ Ἰωάννα ἀκούγοντας τὰ πονεμένα λόγια τῆς μητέρας της, ἀναστηκώθηκε λίγο καὶ τῆς εἶπε, παίρνοντάς της μὲ στοργὴ τὸ χέρι.

— Μητέρα, θὰ ἤθελα νὰ πεθάνω !...

— Παιδί μου, παιδί μου, τί εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές ;

— Ναί, μητέρα, θὰ ἤθελα νὰ πεθάνω...

— Ὥστε ἐμένα δὲν μ' ἀγαπᾶς καθόλου... Ἡ ἀγάπη σου πρὸς ἐμένα δὲ μπορεῖ νὰ σὲ συγκρατήσῃ στὴ ζωή...

— Ὦ, μητέρα, μὴ τὸ λὲς αὐτό... Ἐσὺ ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ... Τὸ ξέρεις καλὰ αὐτό... Μὰ ὁ πόνος μου εἶνε τόσος τώρα, ὥστε ἡ ζωή μοῦ φαίνεται πὼς στὸ ἑξῆς θἆναι γιὰ μένα ἕνα τροσπαθεῖο μαρτύριο... Τί νὰ τὴν κάνω μιὰ ζωή, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ σκέψη μου θὰ εἶνε σ' ἐκεῖνον ποὺ ἔφυγε καὶ δὲν θὰ γυρίσῃ ποτὲ πειά ;...

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, κόρη μου, εἶσαι πολὺ νέα ἀκόμη. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρῃς ὅτι ἡ ζωή, ὅσες θλίψεις κι' ἂν δίνῃ στὸν ἄνθρωπον, ξέρει τὸν τρόπο νὰ τὶς γιατρέψῃ πάλι· ἡ ἴδια μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Ἄκουσε ἐμένα ποὺ ἔχω σχεδὸν διπλασία ἡλικία ἀπὸ σένα καὶ πίστεψε αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω. Δὲν σοῦ τὰ λέω γιὰ νὰ σὲ παρηγορήσω μόνο, σοῦ τὰ λέω γιατὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Πόσες φορὲς καὶ γὼ στὸ διάστημα τῆς βασανισμένης μου ζωῆς δὲν ἀπελπίστηκα καὶ πόσες φορὲς δὲν ἐπεκαλέστηκα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὸ θάνατο... Καὶ ὅμως μέσ'στὶς στιγμὲς τῆς ἀπελπισίας μου παρουσιαζόταν πάντοτε ἄξαφνα καὶ ἀπροσδόκητα κάτι, τὸ ὁποῖο μὲ συγκρατοῦσε στὴ ζωή, ἡ ὁποία μοῦ φαινόταν καὶ πάλι ὡραία, χάρις σ' αὐτὸ τὸ κάτι... Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεται ποτέ... Ἔπειτα, ὑπάρχει κ' ἡ πίστις στὸ Θεὸ ποὺ μᾶς παρηγορεῖ ὅσον τίποτε στὶς μεγάλες μας θλίψεις... Προσευχήσου, κόρη μου, στὸ Θεὸ καὶ θὰ δῆς ποιὸ βάλσαμο ρίχνει στὶς ψυχὲς τῶν ἀπελπισμένων...

— Θὰ ἤθελα κ' ἐγὼ μητέρα μου, νὰ προσευχηθῶ, μὰ οὔτε τὴ δύναμι ἔχω, οὔτε καὶ τὴ σκέψη μου μπορῶ νὰ συγκεντρώσω... Φοβᾶμαι πὼς θὰ τρελλαθῶ...

— Ὄχι, δὲν εἶνε αὐτό... Εἶνε γιατὶ δὲν θέλεις νὰ σκεφθῆς. Ἔχεις παραδώσει ὅλο τὸν ἑαυτό σου στὴ θλίψη καὶ δὲν προσπαθεῖς ν' ἀντισταθῆς καθόλου σ' αὐτή... Ὁ ἄνθρωπος καὶ προπάντων ὅταν εἶνε νέος, πρέπει νὰ πολεμάῃ μὲ κάθε μέσο τὴ θλίψη... Δὲν εἶνε ἄνανδρο αὐτό... Ἴσια-ἴσια αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἴδια ἡ ζωή. Ἄκουσε, Ἰωάννα μου : Ἡ δυστυχία ποὺ σ' ἔπληξε εἶνε μεγάλη βέβαια καὶ μάλιστα γιὰ καρδιὰ τρυφερὴ σὰν τὴ δική σου, σοῦ εὔχομαι δέ, σὰ μητέρα, νὰ εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία ποὺ σὲ βρίσκει στὴ ζωή σου... Τί σ' ὀφελοῦν ὅμως τὰ δάκρυα ;.. Ἕνας λογικὸς ἄνθρωπος δὲν ἐκδηλώνει τὴ λύπη, τὴν κρύβει στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του καὶ προσπαθεῖ νὰ μὴ τὴ δείχνῃ στοὺς ἄλλους. Ἡ θλίψις εἶνε τὸ μονο πρᾶγμα στὸ ὁποῖο πρέπει κανεὶς νὰ εἶνε ἐγωϊστής...

Ἡ Ἰωάννα, ὕστερ' ἀπὸ τὰ τελευταῖα λόγια τῆς μητέρας της συνῆλθε κάπως. Σηκώθηκε ἀπ' τὸν καναπὲ ὅπου ἤταν ἐσπλωμένη, ἔβγαλε τὸ μαντῆλι της καὶ σκούπισε τὰ δάκρυά της

Τὸ ἔκανε αὐτό, ὄχι γιατὶ τὰ λόγια τῆς μητέρας της—λόγια συνηθισμένα ποὺ τὰ λέει κανεὶς στοὺς δικούς του σὲ παρόμοιες περιστάσεις—τὴν εἶχαν πείσει, ἀλλὰ γιατὶ ἀγαποῦσε πράγματι τὴ μητέρα της καὶ δὲν ἤθελε νὰ τῆς ξεσκίζῃ τὴν καρδιὰ μὲ τὸν πόνο της...

Μὲ φωνὴ σιγανή, στὴν ὁποία τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ ἕνα τρεμούλιασμα, ζήτησε ἀπὸ τὴ μητέρα της λεπτομέρειες τοῦ θανάτου τοῦ νέου.

Ἡ μαρκησία τῆς διηγήθηκε ὅ,τι εἶχε μάθει κι' αὐτὴ σχετικῶς. Στὸ τέλος ὅταν τῆς εἶπε ὅτι ὁ φτωχὸς νέος εἶχε πεθάνει προφέροντας τὸνομά της, ἡ Ἰωάννα δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς της κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της δολολύζοντας.

Μητέρα μου ! μητέρα μου !.. Πόσο μ' ἀγαποῦσε ὁ φτωχός !.. Ὦ, δὲ θὰ μπορέσω νὰ τὸν ξεχάσω ποτέ μου...

— Παιδί μου, ἀγαπημένο μου παιδί ! Μὴν ἀπελπίζεσαι ! τῆς ἀπάντησε ἡ μαρκησία φιλῶντας την στὸ πρόσωπο.

Ἔπειτα, ἡ δυὸ γυναῖκες ἀγκαλιασμένες, γεμάτες ἀγάπη ἡ μιὰ πρὸς τὴν ἄλλη, ἀβγῆκαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο κ' ἐτράβηξαν πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς Ἰωάννας.

Ἔκεῖ, ἡ μαρκησία ἔχαπλωσε τὴν κόρη της στὸ κρεββάτι της, συμβουλεύοντάς την νὰ προσπαθήσῃ νὰ κοιμηθῆ. Κάθησε κ' ἐκείνη σὲ μιὰ καρέκλα κοντά της, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι τῆς χάϊδευε τρυφερὰ κάθε τόσο τὰ μαλλιὰ ποὺ ἦσαν χυμένα ἀπάνω στὸ μαξιλάρι της..

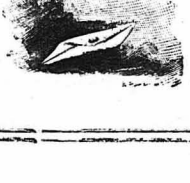

(Ἀκολουθεῖ)